

КОХАННЯ ТА УДАЧА

ДЖЕННА ЕВАНС БЕЛЧ

КОХАННЯ ТА УДАЧА

*Переклад з англійської
Христини Радченко*

Львів
Видавництво Старого Лева
2024

УДК 821.111(73)-31

В 27

Copyright © 2018 by Jenna Evans Welch

This edition is published by arrangement
with Sterling Lord Literistic, Inc. and Eastern European
and Asian Rights Agency, Ltd.

Велч Дженна Еванс

В 27 Кохання та удача [Текст] : роман / Дженна Еванс Велч ;
пер. з англ. Христини Радченко. — Львів : Видавництво Старо-
го Лева, 2024. — 336 с.

ISBN 978-966-448-335-0

«Кохання та удача» Дженни Еванс Велч — це підлітковий
роман про дорослішання, стосунки, зраду та дружбу на тлі
неймовірної мандрівки Смарагдовим островом.

Адді та її брата Яна покарано за суперечку на весіллі ті-
тоньки. Це було навіть весело, бо ж погодьтеся, не часто під
час весільної фотосесії побачиш брата і сестру, які сторчголов
скочуються з гори в болото. Мама відправляє їх до подруги
Ліни в Італію, подумати про життя і свою поведінку. Та вона
і підозрювати не могла, що замість подорожі в Італію її дорослі
дітки здійснять мандрівку Ірландією, та ще й старою автівкою,
котрою кермуватиме хлопець, якого вони майже не знають.

Адді не випускає з рук путівник «Ірландія для зцілення
серця», намагається налагодити стосунки з братом, зберегти
теплі родинні зв'язки та розібратися в собі.

УДК 821.111(73)-31

© Дженна Еванс Велч, текст, 2018

© Христина Радченко, переклад
з англійської, 2024

© Вікторія Кучма, обкладинка, 2024

© Видавництво Старого Лева,
українське видання, 2024

ISBN 978-966-448-335-0 (укр.)

ISBN 978-1-5344-0100-6 (англ.)

Усі права застережено

*Присвячую Норі Джейн,
власниці винятково хоробрих ніжок
та усмішки з однією ямочкою,
що вже понад рік осяює мою пітьму.
Ця книжка — для тебе, крихітко*

Моя сердешна!

Що ти бачиш, коли уявляєш мандрівку Ірландією? Як горланиш пісні про випивку в тьмяному гомінкому пабі? Як досліджуєш замшілі замки? Як босоніж біжиш полем трилисників з чотирма пелюстками? Чи, може, на думку спадає стара пісня Джоні Кеша: зелений, зелений, сорок відтінків зеленого*?

Хоч би що ти собі уявляла, моя зранена коханням подруго, я рішуче заявляю: ти помиляєшся. Я в жодному разі не заперечую, що ти співатимеш запальний кавер «Для мене все – грог»** у маленькій таверні Дубліна чи до знеможення гулятимеш заболоченими теренами навколо стародавніх замків. Я лише хочу сказати, що твоя мандрівка безсумнівно перевищить усі твої сподівання. Не віриш? Почекай, коли стоятимеш на краю кліфу Могер зі збитим у джгут волоссям, і твоє серце гупатиме, мов барабан. Тоді й поговоримо.

* «*Forty Shades of Green*» Johnny Cash.

** «*All for Me Grog*» Dubliners.

Знаю, пташко, ти почуваєшся вразливо, тож не томитиму тебе і викладу все як є. Ти по самі вуха закохаєшся в це місце, яке не просто зцілить твоє серце, а й випробує тебе на міць в усі можливі способи. Настав час розкрити валізу, думки і найперше – розгорнути путівник, адже я неперевершено знаюся не лише на всьому, що сто-сується Ірландії, а й на розбитих серцях. Вважай мене своєю універсальною провідницею. І не вдавай, ніби не маєш у мені потреби. Ми обидві знаємо, що в Ірландії тисячі путівників, але ти обрала саме цей.

Ти обрала слухне місце, солодкий пиріжечку. Може, Смарагдовий острів – і не єдине місце, де можна зцілити розбите серце, але безперечно – найкраще.

Повір мені.

P. S. Нещодавно в графстві Клер видався особливо сонячний полудень, і я налічила сорок сім відтінків зеленого. 1:0, Джоні.

*Вступ до книжки «Ірландія для зцілення серця:
непересічний путівник Смарагдовим островом,
видання третє»*

ПРОЛОГ

НАЙПАСКУДНІШЕ ЛІТО В ЖИТТІ

Ось про що я думала, коли летіла вниз зі скелі. Не про те, що я *падаю*. Не про те, що *зіштовхнула свого брата з кліфу Могер*. І навіть не про те, що *тітка вб'є мене за зруйноване весілля*. А що *це найгірше літо в житті*.

Ви, мабуть, скажете, що в мене паршиво з пріоритетами? Та мені загально було паршиво валятися біля підніжжя скелі.

Перш ніж туди докотитися, ми з моєю дизайнерською сукнею протестували на м'якість щонайменше десять калюж багнюки, а зупинилась я в речовині, очевидно, тваринного походження. Та той коров'ячий коржик був не найгіршою з моїх проблем. Дорогою я на повній швидкості налетіла на щось тверде, і мої легені відчайдушно намагалися пригадати, для чого вони взагалі потрібні. *Вдихніть*, благала я їх. *Ну ж бо*.

Нарешті вони вдихнули. Я заплющила очі, намагаючись відновити дихання, і старалася вдихати й видихати на рахунок п'ять — завжди так роблю, коли отримую під дих, а зі мною це стається дуже часто, значно частіше, ніж з нормальними людьми.

Футбольний тренер каже, що в мене є *фактор агресії*. Тобто коли ми приїжджаємо в школу і я бачу, що проти нас вийде команда Аттіл* з хвостиками, то вже знаю, що вистою гру до кінця. У мене чималий досвід оговтування від ударів під дих. Та річ у тім, що коли це стається, я зазвичай у бутсах і спортивній футболці, а не в помаді і дорогих туфлях на підборах.

А де Ян? Я перекотилася на бік і роззиралась навкруги — шукала брата. Він так і лежав на спині в подертому темно-синьому піджаку, головою в бік скелі, де був паркувальний майданчик з туристичними автобусами. Та, на відміну від мене, він не ворухився.

Взагалі.

Ні. Я звелася навколішки, паніка застигла мені зір. Підбори застрягли в подолі сукні, і я намагалася виплутатися з цієї пастки. У голові ряхтіли картинки з фільму про першу медичну допомогу, який нам показували

* Аттіла — «повелитель усіх гунів і єдиний у світі правитель племен мало не всієї Скіфії, гідний захоплення нечуваною славою своєю серед усіх варварів» (візантійський історик Йордан, VI ст.). На фресці Ежена Делакруа зображений на коні зі списами і бойовою гирею, налаштований рішуче і войовничо. — Тут і далі прим. пер.

у школі на основах здоров'я. Що робити спершу — рот у рот? Чому я була така неуважна на уроках?

Я вже було кинулася до брата, як його очі раптом розплющились.

— Яне? — прошепотіла я.

— Ого, — насилу мовив він, примружившись на хмари. Покрутив одною рукою, потім іншою.

Я з полегшею опустила поряд, очі пекли від сліз. Може, я і зіштовхнула брата зі скелі, але ж не вбила. Хоч так.

— Ходімо далі, дивіться он туди, — я завмерла. Пролунало надто близько. — Гедз-Гед трохи далі. О, погляньте, там весілля на вершині. Яка гарненька наречена — усім видно? А... О, боги. Здається, вона втратила дружку. Маленьку бузкову дружку. Аго-о-ов, там, унизу, маленька бузкова дружку. Ви в нормі? Схоже, ви впали.

Я була готова кинутися й вирвати того язика, який повернувся назвати мене «маленькою бузковою дружкою», але, обернувшись на голос із британським акцентом, захотіла стати навіть меншою. Досить того, що ми з Яном скотилися значно ближче до стежки, ніж я думала, так повз нас іще йшла ціла процесія туристів на чолі з провідницею у вишнево-червоному пончо й крислатому капелюсі. Й усі в такому захопленні, але не від краєвидів чи гарненької нареченої, яка, до речі, була моєю тітонькою Мел. А тому, що роздивлялися мене. Усі тридцять.